

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Силистра, 06.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Люба Ст. Стоилкова

Членове: Десислава Г. Петрова
Натали Яс. Жекова

при участието на секретаря Галина Н. Йовчева
в присъствието на прокурора С. Г. П.
като разгледа докладваното от Десислава Г. Петрова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20233400600411 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 313 и сл. от НПК.

Силистренският районен съд, с присъда № 49 от 21.09.2023 г. по НОХД № 181/23г., по описа на същия съд, е признал подсъдимият **А. А. А. ЗАВИНОВЕН** в това, че в периода 21.06.2018г. -20.04.2021г. в гр.Силистра, обл. Силистра, самоволно, не по установения от закона ред, в немаловажен случай и в условията на продължавано престъпление, осъществил едно оспорвано от друго – Й. А. Р. от гр.Силистра, свое предполагаемо право – правото на собственост по отношение на част от недвижим имот /антре и санитарни помещения/, с ид. № 66425.500.3630.1, със застроена площ от 62 кв.м., в гр.Силистра, ул. “Ряхово” №1, собственост на Й. А. Р., като преустановил достъпа до жилището чрез подмяна на секретния патрон на вратата на къщата, чрез поставяне на катинар на вратата и монтиране на дървена плоскост пред вратата, водеща до вътрешните стаи от къщата, и по този начин възпрепятствал свободния достъп до имота за неговия собственик, поради което и на основание чл.323, ал.1 от НК вр. чл.26, ал.1 и чл.54 НК му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от три месеца и глоба в размер на 500лв. На основание чл.66 от НК изпълнението на наложеното наказание “лишаване от свобода” е отложено за срок от три години.

Въззивното производство е образувано по въззивна жалба вх. №7327/05.10.2023г. от **А. А. А.**, ЕГН *****, чрез адв. И. против

присъдата, навеждайки доводи за допуснати нарушения на процесуално и материалноправни норми по съображения подробно изложени в жалбата. Конкретно излага, че са останали неизяснени редица факти и обстоятелства, които са от съществено значение за съставомерността на деянието. Не ставало ясно дали и кога Й. Р. е оспорила владението на преходен коридор с прилежащи санитарни помещения и склад, предвид твърдението ѝ, че не контактува с подсъдимия. Не е ясно и дали поставеният катинар е на входната врата или на вътрешна такава, с цел предпазване имуществото ѝ от посегателства. Посочва още, че в хода на делото, поради неуважени доказателствени искания за разпит на Бисер и Георги Боневи, повторен оглед, повторна СТЕ и становище от Служба по геодезия, картография и кадастър, не било установено времето на построяване на процесните помещения и дали същите не са част от имота на подсъдимия. Моли за оправдателна присъда или връщане на делото за ново разглеждане.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован се явява лично и с адв. И.. Поддържат се съображенията, изложени в жалбата и се формулират доказателствени искания. По същество се моли за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане.

Подсъдимият заявява пред съда, че имотът е негов и той има право.

Частният обвинител излага съображения за неоснователност на жалбата.

Представителят на ОП - Силистра изразява становище за неоснователност на жалбата и моли за потвърждаване на първоинстанционната присъда, като правилна и законосъобразна.

Съдът, след преценка на доводите на жалбоподателя, становището на представителя на ОП, както и след цялостна служебна проверка на присъдата, съобразно разпоредбите на чл. 313 и 314 от НПК, констатира, че жалбата е неоснователна по следните съображения:

В съответствие с всички събрани по делото доказателства, относими към предмета на доказване, РС - Силистра е приел за установено следното:

Подс. А. А. и св. Й. Р. са брат и сестра, живеещи в гр.Силистра. По силата на покупко – продажби, обективирани в нотариален акт №23, том II, рег. №1723, дело №129/2015г. и нотариален акт №161, том I, рег. № 1297, дело №113/2017г. родителите им прехвърлили първо през 2015г. на подсъдимия правото на собственост върху сграда с ид. №66425.500.3630.4 със застроена площ 47 кв.м. с предназначение „друг вид сграда за обитаване“, разположена в северната част в поземлен имот с ид. №66425.500.3630 по КKKP на гр.Силистра, а впоследствие през 2017г. на Й. Р. правото на собственост върху ½ ид.ч. от поземления имот, целия с площ 230кв.м., заедно с построената жилищна сграда с ид. №66425.500.3630.1, находяща се на ул. “Ряхово” №1 със застроена площ от 62 кв.м., състояща се от две стаи и антре. Входът към този имот бил откъм вътрешната уличка и бил един единствен. При влизане през входната врата на ул. “Ряхово” №1 имало малък коридор, баня и тоалетна вляво, следвали две стаи и изход към вътрешен малък двор, който граничи с дворното място на св. Няголова. Между двете дворни места

имало ограда /мрежа/. Съответно вдясно от входната врата имало врата, водеща до имота на подсъдимия. Поledният условно бил наричан „гараж“, но преди време бил заведение. Братът и сестрата имали недоразумения от много години, поради което и не общували. След като прехвърлили имота на св.Р. родителите им останали да живеят в него. През същата 2017г. подсъдимият засякъл сестра си в този имот, като тя му заявила, че това е нейна собственост и че той няма работа там. Подс. А. не бил съгласен, тъй като вярвал, че той имал права върху процесната част от имота. Това била и причината в деня, в който св. Р. настанила родителите си в Дом за възрастни хора, а именно 21.06.2018г. да смени патрона на ключалката на входната врата на нейния имот, считайки че вратата е част от неговия имот. В резултат на подадена жалба от страна на св.Р. на подсъдимия А. бил съставен протокол за предупреждение от 09.11.2018г. да не ограничава достъпа на собственика до имота му, а той вписал, че „не разрешава“. След известно време подсъдимият сложил катинар на входната врата на ул. „Ряхово“ №1, видян от св. С Р. през 2019-2020г. Към 20.04.2021г. подс.А. монтирал с пяна от външната страна на същата входна врата плоскост, боядисана в бял цвят, с размери 0.97м x1.80м и по този начин „зазидал“ вратата, поради което не можело да се влезе в жилищните помещения. Няколко години св. С ползвал под наем имота на подсъдимия, като с негово разрешение ползвал и санитарните помещения, за които му бил обяснил, че попадат в неговия имот и затова са негова собственост. Входната врата на св.Р. подсъдимият затворил и от вътрешната страна, поставяйки талпи отвътре. В хода на досъдебното производство, след 20.04.2021г. препятствията били премахнати и св.Р. успяла да си влезе в имота.

Горните фактически изводи първоинстанционния съд е направил, вземайки предвид показанията на свидетелите св. Й. Р., св.С Р, св.И И, св. С Р., св.З С, св.ДН, св.А Х, св.Н Н и св.П И, обясненията на подсъдимия, заключението на строително-техническата и съдебно-ценовата и строително-техническа експертизи, както и останалите писмени доказателства по делото, прочетени по реда на чл. 283 от НПК. Същата, без установяване на нови обстоятелства възприема и настоящият състав на въззивния съд.

При така установената фактическа обстановка правилно РС е признал подс. А.ов за виновен в извършване на престъпление по чл. 323, ал.1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, като мотивирано е приел, че случаят е немаловажен. РС - Силистра е изградил вътрешното си убеждение при условията на непосредственост. Кредитираните от съда доказателства се допълват и подкрепят взаимно, налице е анализ, като е даден отговор, защо се възприемат конкретни свидетелски показания, обясненията на подсъдимия и писмените доказателства.

Изводите на първоинстанционния съд се споделят изцяло от настоящата инстанция. Фактическата обстановка е правилно установена, а правната квалификация на деянието – законосъобразна.

Обект на престъплението са обществените отношения, гарантиращи

реда и общественото спокойствие и конкретно установения обществен ред за легитмно решаване на спорове.

Субект на престъплението е пълнолетно, вмениямо физическо лице.

От **Обективната страна** на престъпното самоуправство по чл. 323, ал.1 НК изисква изпълнителната дейност да е предпоставена от съществуването на правен спор между субекта на деянието и друго лице. Достатъчно е да е възникнало **спорно право**, независимо дали то принадлежи на дееца или на насрещната страна по спора; **без значение дали е „действително или предполагаемо“**. Правото по чл. 323, ал.1 НК трябва да е оспорвано не от самия деец, а „от другиго“, какъвто е законовият израз. Поведението на насрещната страна по спора следва да е инициирало неговото възникване. Допълнително условие, наложено в практиката, е спорното право да е **имууществено**, т.е. да има материални измерения /р.303-12-I/.

Така установено от материалите по делото е, че подсъдимият счита, че процесната част от имота е част от неговия имот и че той на добра воля е давал достъп на майка си и “нейните хора” да преминават през нея, за вход и изход. Противно на неговите разбирания при среща между него и сестра му в имота /конкретно в коридора/, през 2017г., последната е оспорила правото му да бъде там, защото е нейна собственост. От този момент може да се приеме, че св.Р. е оспорила имуущественото право, което подсъдимият счита, че притежава. Няма ограничения във формата на оспорване, което може да стане както с думи, така и с действия, стига да са разбираеми /р.81-11-III/.

В закона няма изискване спорното право да съществува в действителност. Вярно е, че то може да е „действително“ /т.е. да съществува в полза на дееца А./, но именно преждевременното му упражняване, преди решаване на спора по законния ред, прави деянието общественноопасно. Съставомерността по чл. 323, ал.1 НК ще се запази обаче на по-голямо основание, ако инкриминираното спорно право е само „**предполагаемо**“ от дееца, т.е. такова изобщо не е съществувало в обективната действителност, макар и представите на субекта да са били различни.

Самоуправството е престъпление на просто извършване, поради което за неговата съставомерност не се изисква да са настъпили други вредни последици, извън самото деяние. В конкретния случай действието по самоволното осъществяване се изразява в извършване на три самостоятелни отделни деяния, за които съответно има и повдигнато обвинение от държавното обвинение в условията на продължавано такова, а именно подмяна на секретния патрон на вратата на къщата, чрез поставяне на катинар на вратата и монтиране на дървена плоскост пред вратата, водеща до вътрешните стаи от къщата, които са извършени през непродължителен период от време от 21.06.2018г. до 20.04.2021г., при една и съща обстановка и при едно и също субективно отношение към извършеното от страна на дееца. По този начин подсъдимият възпрепятствал свободния достъп до имота за неговия собственик – сестра му, при наличие на знание, че правото му се оспорва. Това знание не подлежи на съмнение при наличие на жалба, в

резултат на което е издаден предупредителен протокол, с предупреждение за отговорността по чл.323 от НК и факта, че подсъдимия не се е съобразил с това.

В случая се касае за действия извършени от подс. А. в продължителен период от време при проявени упоритост и пълно незачитане на установения правов ред в страната с несъгласие да възстанови първоначалното фактическо положение след съответното предупреждение. При направеното предупреждение от компетентния за това орган с предупредителен протокол №1886р-18036/09.11.2018г. на РУ – Силистра подс.А. отказвал да се съобрази с действащото законодателство, като записал, че „не разрешава”. При това в продължение на около три години бил изцяло преустановен достъпа на собственика от използване на собствения си имот. Поради това и по повод на същия не може да бъде извършен наложителен ремонт /така, заключението по СТЕ/. Горното обуславя единственият извод, че и некриминираното деяние не представлява "маловажен случай" по смисъла на чл.93, т.9 НК, тъй като обществената му опасност е типичната за този вид престъпни посегателства.

Предвид събраните категорични доказателства в т. ч. и гласни е невъзможно да се приеме тезата на подсъдимия, че той просто защитава своето право на собственост. Това е така, тъй като, както вече беше изложено, без значение в действителност кому пренадлежи спорното право, доколкото това е въпрос, който следва да бъде отнесен за решаване от съда, а не самоволно от някоя от страните, „поемайки компетенциите” на властта. Нещо повече, понастоящем е налице влязло в сила решение по гр.д. №327/21г. по описа на РС -Силистра, което отново се оспорва от страна на подсъдимия. Следва обаче да стане ясно, че до момента на неговата отмяна по реда на чл.303 от ГПК, то е единственото, което обвързва страните, с оглед силата на пресъдено нещо. Между правните последици на решението силата на присъдено нещо /СПН/ заема централно място. В нея се състои присъщата на исковия процес защита – санкция, чрез която той брани засегнатите от правния спор материални субективни права. Освен субективните предели на силата на пресъдено нещо, което по правило важи между страните по делото, що се отнася до зачитането на СПН, то същото се състои в задължението на всеки държавен орган да възприеме като свое скрепено със СПН съдебно установяване и да изхожда от него в своята служебна дейност спрямо лицата, обвързани от СПН, като се откаже от всякакво преразглеждане и пререшаване на въпроса, разрешен със СПН, когато той обуславя отговора на въпрос, с който държавният орган е сезиран. В тази връзка съдът оцени доказателствените искания като неотносими към предмета на делото.

От субективна страна подсъдимият е осъществил деянието при форма на вина-пряк умисъл, като е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал тяхното настъпване.

Наказанието на подс. А. е било правилно индивидуализирано по реда на чл. 54 НК. След като е съобразил принципите на посочената норма и

преценил данните за личността на подсъдимия РС - Силистра е намерил законосъобразното определяне наказание лишаване от свобода за срок от три месеца, отложено, на основание чл.66 от НК за три години, и глоба в размер на 500лв.

Смекчаващи вината обстоятелства не се установяват от въззивния съд. Ето защо и категорично не са налице предпоставките за приложение на чл.55 от НК, а именно изключителни или многобройни смекчаващи обстоятелства.

К а т о отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства въззивният съд взема предвид обремененото му съдебно минало и упоритостта при извършване на престъплението.

Наказанието е съобразено с целите на чл. 36 НК и съответства на тежестта на извършеното, като в случая следва да се съобрази и липсата на протест.

С оглед на гореизложеното въззивната инстанция прави изводите си, че присъдата на РС - Силистра е правилна, законосъобразна и обоснована, оплакванията са неоснователни, не са налице основания за нейното отменяване или изменяване, поради което и на основание чл. 338 от НПК същата следва да бъде потвърдена.

В полза на частния обвинител следва да се присъдят и направените от същия разноски по делото, а именно тези за адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв.

Водим от горното и на основание чл. 334, т. 6 и чл. 338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 49 от 21.09.2023 г. по НОХД № 181/2023 г. по описа на РС - Силистра.

ОСЪЖДА подсъдимия **А. А. А.**, ЕГН *****, с адрес гр. Силистра, ул. "Симеон Велики" №75 **ДА ЗАПЛАТИ** на частния обвинител **Й. А. Р.**, ЕГН *****, с адрес гр.Силистра, ул. "Симеон Велики" №9, сумата от **1000лв. /хиляда лева/**, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____